

In hemelsnaam: wat te doen met al dat onkruid?!

DATUM	19 juli 2020
VOORGANGERS	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Wijsheid 12,13.16-19
EVANGELIE	In de woorden van Matteüs 13, 24-30

OVERWEGING

“Heer, hebt u soms geen goed zaad op uw akker gezaaid? Waar komt dat onkruid dan vandaan?”
Het zijn vooral de vragen van de knechten, die mij en denk ik u, raken.
Ook tweede vraag: “Wilt U dat wij het onkruid er tussenuit wieden?” “Moeten we U niet helpen en eens stevig de schoffel ter hand pakken?” Tja: al dat onkruid dwz, dat wat ons leven bedreigt en verbittert : ziekte, pijn, conflicten, geweld, jaloezie, angst...

Eerst die eerste vraag: waar komt dat onkruid vandaan? We mogen toch geloven, in een goede zaaier, in een wereld die gedragen wordt door de Goede God.

Het antwoord van de gelijkenis: terwijl de mensen sliepen kwam er een vijand en die zaaide onkruid tussen het graan. Jaja, had de Schepper dat niet in de hand, was die even gaan slapen...Is het onkruid er bij Hem, net als bij ons ook in geslopen? Het antwoord van de Heer des huizes - waarin we ook het antwoord van Jezus mogen horen: **er is een vijand!**

Jezus verdedigt de zaaier niet. Hij ontkent ook het niet, dat er kwaad is op deze akker. Het onkruid is er! Ook in den beginne is er al de slang, van meet af aan...onze wereld is geen paradijselijke wereld...De klassieke theologie zegt - ook Thomas van Aquino - God laat het kwade toe, houdt het niet tegen. We komen het tegen opdracht, als uitdaging. Ik citeer de Joodse schrijver, Arnon Grunberg, zijn moeder was overlevende de kampen. Hij sprak dit jaar ook op 4 meid herdenking: **Een wereld zonder kwaad is niet alleen ondenkbaar....pogingen het kwaad volledig uit te roeien, de wereld ervan te zuiveren hebben tot de grootste misdaden geleid. Wie het kwaad bestrijdt, en wie doet dat niet , moet voor ogen dat zelfs het kwaad niet geheel overbodig is...**

De barmhartige staat aan het begin en aan het einde. Geloven in die goede God ik ook de erkenning van het kwaad en het onrecht...dat het bestaat. Hij heeft zijn eigen Zoon niet gespaard. Distels en doorns hebben Hem gestoken...en meer...

“Wilt U dat wij het onkruid er tussen uitwieden?” De tweede vraag van de knechten? Moeten we u niet een handje helpen? Antwoord: Nee, want dan zouden jullie met onkruid ook het graan lostrekken. Het graan en het onkruid zijn in de parabel verstrengeld, met elkaar verward. Om het graan niet te beschadigen, moet je ook het onkruid laten staan. Misschien zeg je: Maar we hebben tegenwoordig andere technieken. De landbouw hogeschool in Wageningen weet daar wel wat op.

Als je wandelt of fietst, zie het tegenwoordig steeds vaker:

groene grazige weiden, mals gras zonder één paarden- of pinksterbloem, helemaal geen onkruid. En daarnaast door een strakke scheerlijn gescheiden de berm, met een enorme variatie van wilde grassen, veldbloemen, rode klaprozen, hemelsblauwe korenbloemen. Veel bloemen en planten die vroeger als onkruid werd beschouwd staan netjes mooi te wezen in de berm...

Is dit wat wij mensen willen...zo'n georganiseerde wereld... Is dit de ideale samenleving? Of is dit juist het einde van de mensen wereld? Het einde van een menselijke wereld, waarin het zwakkere, het stekelige, soms het pijnlijke, het afschuwelijke ook bij ons hoort.

Zuivering kan misschien wel met gras, planten en groenten ...maar met mensen?

Het is niet de bedoeling van het evangelie ons te stimuleren Gods water over Gods akker te laten lopen...onrecht, ziekte, pijn maar te verduren en te verdragen...Juist in het Mattheüs evangelie identificeert Jezus zich met de vreemdeling, met die honger heeft en ziek is: Ik had honger..., ik had dorst...

De gelijkenis waarschuwt wel voor de zuiveraars, de spreekwoordelijke Farizeeën. Degenen die precies menen te weten hoe je zuiver en goed kunt handelen en wat en wie dat niet zijn, die menen anderen de maat te kunnen nemen, die zichzelf als graan beschouwen en het onkruid in de ander...

Hoeveel onkruid...zit er niet in mij...soms denk ik dat ik het onder controle heb..., maar oh God...Hoe moeilijk te zien wat mijn eigen aandeel is...in het gedoe dat er soms in de familie, in de kerk waar ik werk is...die vijand...is die alleen in de ander geslopen...?

Wat mooi, die momenten dat we het onkruid in onszelf kunnen aankijken, dat delen, met mildheid naar onszelf en de andere kijken. Zien en gezien worden. En weten en mogen ervaren, dat de Almachtige, die bovenal de Barmhartige is- zachtmoedig en mild naar ons kijkt...

Laten we ogenblik stil zijn, in ons eigen tuintje gaan zitten met al wat groeit en bloeit aan graan en onkruid...Zijn blik rust op ons...